

HAKURUUTU

182
15

YHDISTYKSEN TOIMIHENKILÖT 2015

Huom! Kaikki yhdistyksen toimihenkilöt ovat mukana toiminnassa vapaaehtoisina oman päivätyönsä ohessa. Siksi paras aika ottaa yhteyttä on virka-ajan jälkeen, kiitos!

Yhdistyksen www-sivut: www.umn.fi

Yhdistyksen pankkiyhteystiedot: Osuuspankki Nummela 529700-215724

JOHTOKUNTA 2015

Puheenjohtaja

Anna-Mari Matikainen
045-6701138
anna-mari.matikainen@umn.fi

Varapuheenjohtaja

Anne Nuutinen-Mäntylä
044-070 9578

Sihteeri

Carita Forsberg-Heikkilä
sihteeri@umn.fi

Muut Jäsenet

Heli Malinen (2014–2015)
040-5887517

Marko Klapuri (2014–2015)
040-8427792

Janne Rönni (2015–2016)
040-7457 693

Antti Tarkkala (2015–2016)
040-7588494

Anne Nuutinen-Mäntylä
(2014–2015)

Sähköpostiosoitteet:

etunimi.sukunimi@umn.fi

Varajäsenet

Annika Korpilo
050-378 0951

Noora Lavonen

Hakuruudun ilmoitushinnat 2015:

I/1-s.	4v	180,00 €	127x185 mm tai 148 x 210 mm + 5 mm:n varat
I/2-s.	4v	108,00 €	127x90 mm tai 62x185 mm
I/4-s.	4v	48,00 €	60x90 mm

Jäsenten kennel ym. ilmoitukset 25,00€

Ilmoitusaineistot: Heli Malinen
p. 040-5887517, heli.malinen@umn.fi

Kuvat tulee lähettää ensisijaisesti JPG-muodossa, myös TIFF-muoto käy. Kuvien koko vähintään 118 pistettä / cm (300 pistettä / tuuma). Kuvien cm-koolla ei ole väliä.

Aineisto osoitteeseen:
hakuruutu@umn.fi

Kansikuva: Anna-Mari Matikainen
Graafinen suunnittelu ja taitto: Liisa Holm

PUHEENJOHTAJALTA

Henna Lintunen

Linnustuskausi on juuri parhaimmillaan ja monessa muussakin harrastuksessa kokeet ja harjoitteet painottuvat syksyyn, ennen päivien lyhentymistä liian lyhyeksi ulkotreeneille. Tätä julkaistessa on Let's Go -näytteen tulkointikin tulkointi ja talkoolaisten palkkiokoulutukset käynnissä (nome, pentukurssi, pelastuskoiratoiminnan esittelykurssi).

Uudenmaan Noutajien syyskokous järjestetään maanantaina 16.11.2015 klo 19 kerhotilassamme, Renginkuja 1 klo 19

alkaen. Siellä jälleen valitsemme hallitukseemme toimijat seuraavaksi kaksivuotiskaudeksi. Viimevuotisesta tilanteesta muutoksia on tullut ainakin sen verran, että ensivuoden meidän kokeetkin on jo aiottu!

Itselläni on tämä vuosi ollut rankka monessakin mielessä. Rakas, vanhin vasta 6-vuotias koirani kuoli äkisti heti vuoden aluksi. Unohtaakseni mielipahani otin itselleni ihan kaikki mahdolliset luottamustehtävät, joita vaan oli tarjolla ja meinasi sitten tulla omat rajat vastaan! Kesällä kävin kuitenkin noutamassa Unkarista mustan naskalihampaan täydentämään laumaani ja samalla vihelsin itseltäni pelin poikki. On aika keskittyä omien koirien koulutukseen ja vähentää luottamustoimia!

Niinpä en aio asettua ehdolle UMN:n puheenjohtajaksi, mutta hallituksessa voin toki jatkaa muissa, vähemmän vastuullisissa tehtävissä. Meillä on ollut hyvä hallitus, jossa on ollut hyvä toimia ja varmasti sieltä löytyy sopiva henkilö seuraavaksi puheenjohtajaksi. Syksy tulee tuulineen ja myrskyineen. Kodeissa on kuitenkin lämmintä ja valoisaa. Koirille riittää paljon nuuskittavaa lehtikasoissa ja kosteassa maassa! Nautitaan syksystä ulkona koirinemme!

T. Ammi (ja Marx, Helmi, Mortti sekä Vertti)

Sisällys:

Pääkirjoitus	3
Skinner's World Cup Retriever Event 16.–17.5.	4
NOU Salo 23–24.5.	10
IWT- International Working Test 2014 Czech Rep.	12
INTERNATIONAL RETRIEVER TEAM EVENT	20
UMN Piirimestaruus -kuvia ja tuloksia	24
Kuinka kotiini saapui naskalihammas	26
Eräs taipumuskoekertomus	30

Skinner'skuulumisia

Skinner's World Cup Retriever Event 16.–17.5.2015

Englefield Estate, Reading, Berkshire, England

Kuten jo monena aiempana vuonna, tänä vuonnakin lähti Suomesta edustusjoukkue Skinner'siin, Englantiin. Skinner's on yksi Englannin arvostetuimpia noutajien nome-kisoja ja kisoihin saapuu kilpailijoita ympäri Eurooppaa. Suomen joukkueessa olivat Mari Koivisto ja Iln FI KVA Demon Eye's Freewill "Nita", Elina Salo ja Iln FI & EE KVA Hardrocks Artists Life "Mauri", Pekka Tuomi ja FI & EE KVA Mehtälämen Dixie "Dixie" sekä Jari Särkänlahti ja

Brookbank Blackbird "Clint". Mari oli osallistunut Skinner'siin jo edellisenäkin vuonna, me muut olimme ensikertalaisia. Mukaan tukijoukoksi lähti Jarin puoliso Pia Back. Jännitimme viimeiseen asti, pääseekö Mari Nitan kanssa matkaan, koska Nitan juoksujen piti alkaa, mutta onneksi niin ei käynyt. Jännitystä lisäsi se, että varakoirakoiksi ilmoitettuneet peruivat yksi toisensa jälkeen, joten olimme pitkään epä tietoisia, toteutuuko reissu ollenkaan.

Suomen joukkue

Lähdimme matkaan keskiviikkona 13.5. Olimme päättäneet matkustaa ensin Ranskaan ja sieltä lautalla yli Englantiin, koska koirien kanssa on hyvin hankalaa lentää suoraan Englantiin. Lensimme ensin Pariisiin. Joukkueemme koirista vain Dixie oli aiemmin lentänyt. Maurin laittaminen ruumaan jännitti ja jopa pelotti minua kovasti. Olin nimittäin kuullut paljon ikäviä tarinoita koirien loukkaantumisista ja kuolemista lentokoneen ruumassa työskennellessäni kentällä. Matka sujui kuitenkin hyvin ja kaikki koirat olivat reippaita ja iloisia päästessään lento-boxeistaan. Pariisissa Orlyn kentällä Pekka, Jari ja Piia lähtivät hakemaan vuokra-autojamme Marin ja minun jäädessä vahtimaan matkatavaroita, boxeja ja koiria. Pariisilaiset olivat hyvin kiinnostuneita koiristamme ja tulivat ilman lupaa koskettelemaan niitä tupakat käsissä käytyen. Koirat eivät tästä pitäneet, joten kielsin heitä ja sain oudoksuvia katseita osakseni!

Saatuamme autot pakatuiksi lähdimme ajamaan kohti ensimmäistä yöpymispaikkaamme Caenissa. Saavuimme perille hotellille noin klo 1 yöllä, joten unta ei ehtinyt montaa tuntia saada. Aamulla ajoimme autolautaan ja aloitimme Englannin kanaalin ylityksen. Koirat piti jättää matkan ajaksi autoihin. Päästyämme Englantiin menimme ensimmäiseksi ulkoiluttamaan koiria, sitten jatkoimme matkaa kohti B&B-paikkaa, jossa Suomen joukkue oli viime vuonnakin majoittunut. Matkanteko sujui mukavasti, sillä Pekka oli ottanut mukaan radiopuhelimet, joiden avulla kommunikoimme autosta toiseen. Päästyämme perille purimme tavarat autoista ja lähdimme koepaikkaa katsomaan.

Koepaikkana toimi iso maatila, jossa oli hereford-karjaa. Tutustuimme muutamiin järjestäjien edustajiin, jotka neuvoivat, missä saamme treenata koiriamme. Myös muita joukkueita oli paikalla treenaamassa ja kaikki tulivat esittäytymään. Englannissa oli kesä jo pitkällä

ja kasvillisuus runsasta ja vihreää. Koirillemme tuottikin haasteita löytää dameja pitkästä heinästä. Lisäksi teimme muutamia markkeerauksia metsään, joka oli todella peitteinen. Heitin Maurille damin kahden metrin päähän itsestäni ja Mauri hävisi kokonaan näkyvistä mennessään damille! Kasvillisuus oli erittäin piikikästä köynnöstä, murattia ja pitkää nokkosta. Koiran eteneminen siellä oli hidasta. Alkoi hieman hirtvittää, miten kisassa käy.

Treenattuamme lähdimme tutustumaan lähikaupunkiin. Mari ja minä ostimme hieman varusteita ja sitten menimme majoituspaikkaamme jatkamaan treeniä. B&B-paikkamme vieressä oli pelto, jossa saimme luvallisesti treenata. Illalla vielä söimme majapaikassamme ja menimme matkasta väsyneinä ajoissa nukkumaan. Marille ja minulle oli varattu parisänky ja jopa yhteinen peitto, mutta uni tuli heti!

Rasti / markkeeraus Jari ja Clint

Perjantain koitettua nautimme maittavan full english -aamiaisen ja sitten taas treenasimme hiukan. Sitten Mari, Jari, Piia ja minä lähdimme tutustumaan kaupungille Pekan jäädessä kuumeisena huilaamaan. Illalla menimme tervetuloillallisille Grown Plaza -hotelliin. Kaikki joukkueet saivat yksi kerrallaan hakea nimi- ja numerolaput sekä Skinners-kristallilas, jonka jokainen kilpailija sai muistoksi. Muutamia tuttuja kasvojakin kilpailijoissa näkyi, osa oli ollut Suomessa wt- tai A-koe-tuomareina. Monet kilpailijoista kouluttivat koiria

työkseen, joten olimme kovassa seurassa. Järjestäjät ilmoittivat, että luvassa on yllätyksiä ja jäämme miettimään, mitä mahtaa olla luvassa.

Sitten koitti kauan odotettu ensimmäinen kisapäivä. Jännitys oli kova! Koe käynnistyi rivakasti ja lähdimme kohti ensimmäistä rastiamme. Minä joukkueen kapteenina sain aina mennä katsomaan rastia etukäteen. Seurasin muutaman koirakon työskentelyn ja kiiruhdin sitten selostamaan rastin kulkua joukkuekavereilleni. Useimmilla rasteilla tuomari vielä kutsui koko joukkueen kerralla kuuntelemaan

ohjeistuksen ja sitten minä, joka olin ensimmäisenä suoritusvuorossa, jäin tekemään rastia Maurin kanssa. Oman suoritukseni jälkeen ehdin vielä pikaisesti briiffata joukkuetta siitä, miten kannattaa toimia. Sekä lauantaina että sunnuntaina oli yksi tehtävä, jossa koko joukkue oli rastilla samanaikaisesti.

Seuraavassa Mari Koiviston kirjoittama rastikuvaus lauantailta:

”Joukkueemme aloitti kokeen rastilta 2. Tuomarina oli Hollantilainen Andre de Jong. Teh-

tävänä oli 2 sokko-ohjausta. 1. oli n. 70 metrin, harvassa metsikössä, matkalla oli istutettuja puuntaimia. Maasto oli helppo. 2. ohjaus oli noin 80 metriä erittäin voimaakkasti alas viettävä rinne viistoon, pienen puun juurelle. Maasto oli matalaa aluskukka kasvustoa.

Seuraavan rastin tuomarina oli Linda Patridge Englannista. Tehtävänä oli 1 markkeeraus, maasto matkalla oli hyvin peitteistä ja koiria hävisi näkyvistä välillä. Matkaa oli noin 80m. Kun dami oli noudeutu, otettiin toiselta suunnalta sokko-ohjaus, joka oli takana

Pekka ja Dixie rastilla 10

Joukkue valmistuu rastille 7

erittäin voimakkaasti alasviettävän rinteen alla viistoon pienen puun juurella. Maasto oli melko hankalaa ja peitteistä.

Seuraavan rastin tuomari oli Steve Ashby Englannista. Tehtävänä oli 1 markkeeraus maissipelto sängelle, joka jäi muistiin. N. 80 metriä. Ensiksi otettiin sokko-ohjaus toisaalta, joka oli n.80m viistoon lähetyks metsän reunaan, jossa oli aita, jonka takana oli dami. Lopuksi otettiin markkeeraus dami maissipelloilta.

Lounas tauon jälkeen jatkoimme neljännelle tehtävä rastille. Tuomarina oli John Birkett Englannista. Tehtävän oli 2 markkeeraus. Damit tulivat linjaan. 1. dami tuli heinäpellolle, matkaa oli n.120 metriä, 2. dami tuli siitä n. 30 metriä edemmäksi heinikkoon. Ensiksi heitetty piti ottaa ensiksi. Joukkueemme 2 koirakkoa nollasi tämän rastin hakemalla kauimaisen damin ensiksi.

Päivän viimeinen tehtävä oli joukkue tehtävä pellolla, joka oli viime vuotista sänkeä. Tuomarina oli Derrick Capel Englannista. Jokaiselle koirakolle tuli 2 markkeerausta. Suoraan eteen ensimmäinen ja oikealle pellon reunaan toinen. Ensiksi heitetty piti ottaa ensin. Matkat molemmille oli noin 100–120 metriä.”

Lauantai-iltana oli juhlaillallinen samassa hotellissa kuin perjantainakin. Pöydässämme istui järjestäjien edustaja puolisoineen, joten ilta sujui rattoisasti keskusteltaessa mm. metsästyksen eroista Englannissa ja Suomessa. Järjestäjät ilmoittivat pistejärjestyksen tähän mennessä ja Englanti oli johdossa.

Marin mukaan taso oli edellisvuodesta hurjasti noussut ja tehtävät vaikeutuneet. Omasta mielestäni tehtävät vaikuttivat Suomen wt-kokeiden tasoisilta. Maasto oli toki erilaista ja yhdellä rastilla oli jopa tilan hereford-karjaa yleisönä. Kaikki tehtävät olivat suoritettavissa. Tuomarit olivat englantilaiseen tapaan kovin korrekteja ja ystävällisiä. Huvitti, kun muutamat tuomarit huolehtivaisesti kyselivät ennen suoritusta onko minun nyt varmasti mukava olla. Kaikki kutsuivat meitä naiskilpailijoita nimellä ”my darling, love, pet, sweetheart. Mukavasta käytöksestään huolimatta minusta vaikutti siltä, että muutamat brittituomarit vetivät hiukan kotiin päin. Englantilaiset saivat enemmän pisteitä kuin muut ja ainakin yhdellä rastilla havaitsin, että myös toimitsija heitti markkeerauksen briteille huomattavasti helpompana kuin muille. Meille damit lensivät sivuille pusikkoihin,

briteille avoimelle pellolle etuviistoon. Kovin montaa brittijoukkueen suoritusta emme en nähtäneet nähdä, mutta juttelin asiasta myös tanskalaisten ja italialaisten kanssa heidän otettuaan asian minun kanssani puheeksi, ja heille oli tullut sama mielikuva kuin minulle.

Seuraavassa Mari Koiviston kirjoittama rastikuvaus sunnuntailta:

”Toisen koe päivän sää oli hyvä, aurinkoinen ja tuulinen edellis päivän tavoin. Päivän ensimmäiseen tehtävään joukkue meni yhtä aikaa. Maasto oli edellis vuoden sänkeä. Tuli 2 markkeerausta, Ensimmäinen heitto tuli suoraan eteen pensasaidan välistä tuli markkeeraus veteen, joka oli aidan takana. 2. markkeeraus tuli vasemmalle eteen pensas aidan eteen. Ensiksi heitetty otettiin ensin ja sitten viimeksi heitetty. 1. markkeeraus oli n.60 m. ja toinen n.100 m. jokainen koirakko suoritti tämän tehtävän vuorollaan.

Seuraava tehtävä oli vesirasti. Rannalle vasemmalle tuli häiriö markkeeraus, jota ei otettu. Koira lähetettiin veteen. N. 45 metrin päässä vasemmalla rannalla oli ohjaus dami. Haasteen tehtävään toi vihaiset hanhet, joita uiskenteli lammessa. Tämä rasti tuotti monille joukkueille vaikeuksia pisteiden mukaan.

Seuraava tehtävä oli pitkä 1 markkeeraus n. 100 m. Maasto oli pitkää ja paksua heinikkoa. Kun koira palautti damia, heitettiin ohjaus dami melkein samassa linjassa johonkin ojaan. Tämä otettiin lopuksi.

Seuraava tehtävä oli pitkä sokko-ohjaus. Maasto oli laskevaa ja nousevaa rinnettä. Ensiksi tuli 1 markkeeraus häiriöksi, sitä ei otettu. Koira lähetettiin ohjaukselle, reitti oli voimakkaasti laskeva ja sitten nouseva. Välissä oli oja. Jos koira tuli ilman damia ojan tälle puolelle, tulos oli nolla. Matka ohjaukselle oli n. 90–100 m.

Viimeinen rasti oli 2 sokko-ohjausta erittäin peitteisessä maastossa. 1. ohjaus oli n. 60 m. matkalla oli paljon nokkosia ja muu-

ta kasvillisuutta. 2. ohjaus oli n. 30 metrin päässä puun juurelta pari metriä vasemmalle ojaan. Maasto oli siis erittäin peitteistä molemmille ohjauksille.

Tänä vuonna tehtävät olivat haasteellisempia kuin viime vuonna. Matkat olivat pidempiä.

Tällä kisa reissulla näkyi hyvin Eurooppalaisten ja Suomalaisten tuomareiden tapa arvostella suorituksia. Ero oli suuri.”

Sunnuntain rastien jälkeen söimme lounasta ja odottelimme tuloksia. Oli selvää, että Englanti voittaa, mutta muut sijat kiinnostivat. Ajanpuutteen vuoksi run off jätettiin pois ohjelmasta. Itävallan joukkue tuli toiseksi. Heidän joukkueensa vaikutti minusta hyvin kilpailuhenkiseltä. Muuten tunnelma kilpailevien joukkueiden välillä oli leppoisa ja kannustava ja rastien välillä tuli jutusteltua monien ihmisten kanssa. Kolmanneksi tuli suosikkini Tanskan joukkue.

Kuultuamme tulokset lähdimme ajelemaan kohti Porthsmouthia. Siellä kävelimme pitkään rannalla ennen lauttaan menoa. Taas koirat joutuivat jäämään autoon saamistamme ennakkotiedoista poiketen, joten Ranskaan saavuttuamme ensimmäiseksi menimme ulkoiluttamaan koiria. Kävimme myös pikkukylässä aamupalalla. Illalla laitoimme taas koirat lentokoneen ruumaan ja lähdimme kotia kohti. Helsinki-Vantaan kentällä oli ikävä nähdä kaikkien koirien läähättävän kovasti. En tiedä oliko lämpötila ruumassa ollut liian suuri. Myös matkatavarakärryjä joutui odottamaan 40 minuuttia, mikä otti päähän. Kaikesta huolimatta reissu oli uusi, kiinnostava kokemus. Oli hienoa nähdä, että suomalaisten koirien taso on eurooppalaisittain kova. Tosin onneakin aina tarvitaan!

Joukkueemme matkaa tuki Berra Oy, Fitdog, Uudenmaan noutajakoirayhdistys ry, Kaakon noutajakoirayhdistys ry ja Labradorikerho. Kiitämme tuesta! ♦

UUDENMAAN NOUTAJAKOIRAYHDISTYS RY. NOUTAJIEN TAIPUMUSKOE 23–24.5., PERNIÖ

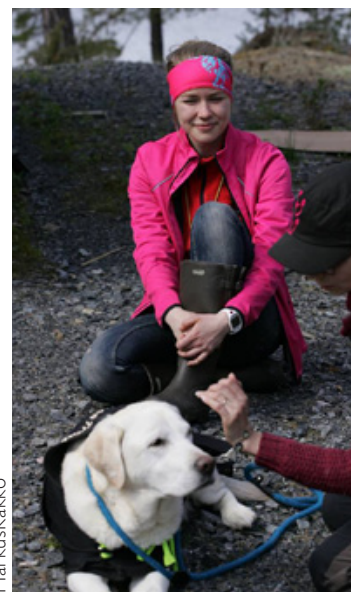
Tuomari: Risto Aaltonen, Harjoittelija Riin Kooli
Vastaava koetoimitsija Antti Tarkkala

Antti Tarkkala

MarkusKakko

MarkusKakko

Antti Tarkkala

LAUANTAI 23.5.2015 Aamupäivä	
1.	Ibu Strongline's Jazzman, om. & ohj. Johanna Örndahl, Espoo NOU0
2.	Ibu Birchboork's My Passion, om. & ohj. Petri Santalo, Järvenpää NOU0
3.	Ibn Wijmas Mymlan, om. & ohj. Krista Kumpuvaara, Hämeenlinna NOU1
4.	knu Winter Road Dandy Howler, om. & ohj. Mikko Airimo, Hyvinkää NOU0
5.	nsu HEDERA'S LOVE SUPREME, om. & ohj. Susanne Haaman-Tolonen, Masku NOU0
6.	nsn Grosbeaks willow grouse, ohj. Rauna Rintala NOU0
7.	knn Stonehunter Little Chip to Omskakas, ohj. Jyrki Halme NOU1
Iltapäivä	
8.	kkn EE JMVA Gypsy's Soul Sabina, om. & ohj. Marja Lehti, Helsinki NOU0
9.	Ibu Hillraisins Alvin, om. & ohj. Sanna Tahvanainen, Vantaa NOU1
10.	sku Huntstars Hope, om. & ohj. Mira Kakko, Vantaa NOU1
11.	Ibu Kulteen Baron, ohj. Petri Paavola NOU1
12.	knu Ruokorapseen Diesel Felicio, ohj. Aki Savonen NOU0
13.	Ibn Bubbling Winter Bunny, ohj. Marianna Korpi NOU1
14.	Ibn Brighter's Kick Ball Change, om. & ohj. Toni Jokela, Espoo NOU0

SUNNUNTAI 24.5.2015 Aamupäivä	
1.	nsu Zaraja winchester, om. & ohj. Pirjo Pietikäinen, Porvoo NOU0
2.	Ibn Varjoahon Lea Sommer, om. & ohj. -sa Granström, Karjaa NOU1
3.	Ibn Lekking Clover Nana, om. & ohj. Katja Koliini, Espoo NOU1
4.	Ibu Helkyn Peter Pan, ohj. Liina Juopperi NOU1
5.	skn Pikestar's Waterlover, om. & ohj. Mattila Ilona, Kotka NOU0 (pääsi jäljelle)
6.	Ibu Helkyn Mowgli, om. & ohj. Anna-Mari Matikainen, Söderkulla NOU1
7.	nsn Luhtajoen Mahoton Margareta, om. & ohj. Laura Raekannas, Luhtajoki NOU0 (pääsi jäljelle)
8.	Ibn Varjoahon Fish and Chips, om. & ohj. Katja Laine, Järvenpää NOU1
Iltapäivä	
9.	Ibn Mouldhill's Quick Trick, om. & ohj. Sini Savanala, Vantaa NOU0 (pääsi jäljelle)
10.	Ibu Varjoahon Union Jack, ohj. Pekonen Risto NOU1
11.	Ibn Birchbrook's My Rose, ohj. Jenna Hallberg, Kerava NOU0
12.	Ibn Jummi-Jammin Hazelburn, ohj. Ilkka Höysti NOU1
13.	nsu Middle Island's Cheery Catch, ohj. Johan Berghäll NOU0
14.	Ibn Varjoahon Rule Britannia, FI22002/I4, ohj. Saija Ristikankare NOU1

INTERNATIONAL WORKING TEST 2015

4th and 5th July 2015, Konopiště, Czech Rep.
4. a 5. července 2015, Konopiště

TEKSTI: ESA SCHÖN

International Working Test 2015 kisattiin 4.–5.7. Tsekissä. Kisapaikkana toimi Prahaasta noin 50 kilometriä kaakkoon sijaitseva Konopiště. Alueella on 1200-luvulla rakennettu puistojen, metsien, järven ja maisemien ympäröimä linna, jonka kuuluisin asukas lienee ollut intohimoisena metsästäjänäkin tunnettu, Sarajevossa sittemmin murhattu Franz Ferdinand. Riistanhoidolla ja metsästyksellä onkin Konopištěssä pitkäaikaiset perinteet. Ennen Ferdinandia alueella metsästivät kuninkaalliset ja siellä harjoitetaan vielä nykyäänkin muun muassa fasaanien ja peurojen metsästystä.

Suomen 1. IWT-joukkue, Pekka Tuomi & Ibn Mehtälammen Dixie ”Dixie”, Riitta Väisänen & Ibn Demon Eye’s Witch Hunt ”Lola” ja Elina Salo & Ibu Hardrocks Artists Life ”Mauri” vahvennettuna allekirjoittaneella lähti matkaan Helsingistä 1.7. Kisamatkaa edelsi kuitenkin jo pitkälti edellisen vuoden puolella alkanut ja koko kevään ja alkukesän kestänyt aktiivinen valmistautuminen treeneineen, matkajärjestelyineen ja koulutuksineen. Itse kisamatka oli siis pitkän projektin huipennus.

Matkan pituuden vuoksi ja koiria sekä itseämme säästääksemme matkasimme lentäen, mikä ei tuottanut lentomatkastamiseen

tottuneille koirille hankaluuksia. Helsingin päässä jännitystä tosin aiheutti koirien löytäminen oikeaan koneeseen. Matkustamohenkilökunnan mukaan koirat eivät olleet koneessa vielä muutamaa minuuttia ennen aikataulun mukaista lähtöaikaa. Lopulta kaikki kuitenkin meni hyvin ja niin koirat kuin ihmiset selvisivät samaan määränpäähän.

Vaclav Havelin lentokentältä jatkoimme matkaa vuokra-autolla majapaikkaamme, oluistaan tunnetun Velké Popovicen kupeessa sijaitsevaan Dubinyin kylään, jonne oli kentältä vain noin tunnin ajomatka.

Perillä totesimme tehneemme oikean valinnan asuinpaikan suhteen. Majoituimme yhdessä Suomen 2. joukkueen: Mika Lappalainen, Tommy Jansson ja Mari Koivisto kanssa Marin ja Lappalaisen Maijan varaamassa huvilassa, josta löytyi vähintäänkin riittävästi tilaa koko nuppiluvultaan 10 henkiselle retkueelle koirineen ja kapsäkkeineen, sekä asiaankuuluvat mukavuudet uima-altaasta ja suomalaisesta saunasta [sic] lähtien. Kiitos Mai-

jan ja Marin kisamenestys ei jäisi ainakaan majoitusolosuhteista kiinni!

Seuraavana aamuna tutustuimme majapaikkaamme tarkemmin ja totesimme sen juuri niin hulpeaksi kuin miltä se oli jo illan pimeydessä vaikuttanut. Tämän jälkeen suuntasimme Konopištěn tutustumaan koemaastoihin ja kävimme tekemässä koirille pienen treenin harjoitusalueella. Totesimme koealueen erinomaiseksi metsästysmaastoksi ja näin ollen mitä soveliaimmaksi paikaksi noutajien metsästyskokeelle.

Tutustumiskäynnin yhteydessä koirat saivat ensikosketuksen maissipeltoihin, joita sitten itse kokeessa riittikin. Maissipeltojen lisäksi riitti myös lämpöä noin 30 asteen verran.

Perjantaina kävimme tekemässä pienen treenin majapaikkamme lähipellolla. Lämpötila oli jo aamupäivällä 30 asteessa ja lauantaiksi ja sunnuntaiksi oli luvassa lisää lämpöä. Totesimme, että edessä tulisi olemaan hikinen urakka, joka vaatisi paljon niin koirilta kuin ohjaajilta.

Lauantaina 5.7. koitti lopulta odotettu päivä. Koealueelle siirtymisen ja alkupuhuttelun jälkeen suuntasimme Irlannin Ronnie Farrellyn rastille numero viisi, josta joukkue aloittaisi kisaurakkansa.

Suorituspaikkana oli metsää kasvava lammen ranta ja siellä Pekalle ja Dixielle tuli ensin markkeeraus noin 50 metrin päähän metsään, sitten Elinalle ja Maurille suunnilleen yhtä pitkä ohjaus metsässä ja lopulta Riitalle ja Lolalle noin 50 metrin mittainen vesiohjaus lammen yli. Koko kolmikko suoriutui tehtävistä mukavasti ja rasti tuotti joukkueelle 49 pistettä. Alku vaikutti hyvältä!

Rastilta viisi siirryimme koealueen toiselle puolelle italialaisen Stefano Martinolin rastille numero yksi, jolla joukkue sai valita suoritusjärjestyksen. Tehtävä alkoi walk upilla kapeaa jokea seuraavalla uralla. Walk upin aikana tuli ensin markkeeraus noin 30 metrin päähän kulkusuunnasta oikealle joen vastarannan niityllä kasvavien kolmen suuren puun läheisyyteen peitteiseen maastoon. Markkeerausta ei kuitenkaan otettu vielä ylös, vaan matkaa jatkettiin noin 20 metriä.

Joukkueen saapuessa maissipellon reunaan, vasemmalta tuli laukaus ohjaukselle, minkä jälkeen Elina ja Mauri pääsivät suorittamaan ohjaustehtävää. Ohjaus oli uran vasemmalla puolella loivasti nousevan maissipellon takana metsässä noin 50 metrin päässä lähetyspaikasta. Koira tuli siis lähettää viistosti rinnettä ylös maissipellon yli.

Ohjauksen suorittamisen jälkeen walk up jatkui vielä noin 30 metriä, minkä jälkeen oike-

alta puron takaa tuli kaksi laukausta ja markkeeraus joen toisella puolella sijaitsevan vaihtelevan pituista heinää kasvavan peltoauekan taakse noin 50 metrin päähän metsän reunaan. Markkeeraustehtävä tuli joukkueen päätöksen mukaisesti Riitan ja Lolan suoritettavaksi. Ennen sitä Pekan ja Dixien tuli kuitenkin ottaa tehtävän alussa heitetty markkeeraus. Lähetyspaikalta matkaa damille oli reilut 50 metriä ja koira piti lähettää alueelle viistosti joen yli tai jokiuomaa pitkin.

Tällä rastilla joukkueella oli epäonnea. Elina ja Mauri saivat nollan Maurin pudotettua damin sen jälkeen, kun ilmeisesti ampiainen pisti sitä. Myös Pekka ja Dixie saivat nollan ja joukkueen kokonaispisteet jäivät Riitan ja Lolan hienon suorituksen myötä 18:aan. Kah-

den rastin jälkeen yhteispisteet olivat siis 67 / 120, mikä oli ymmärrettävästi joukkueelle pettymys.

Seuraavana suoritusvuorossa oli rasti numero kaksi, joka oli aivan päivän avanneen rastin numero viisi vieressä. Marssimme siis takaisin lähtöpisteeseen. Tällä rastilla tuomarina toimi Miso Sipola ja kysymys oli walk upista metsän ja maissipellon rajaamalla niityllä.

Rasti alkoi vain muutaman metrin etenemisen jälkeen kulkusuunnassa oikealle noin 20 metrin päähän tulleella markkeerauksella. Heitto näkyi hyvin ja matka oli lyhyt, mutta pudotuspaikka oli korkeaa maissia kasvavassa pellossa eikä ohjaajalla ollut juurikaan mahdollisuuksia auttaa koira. Markkeerausta ei kuitenkaan otettu ylös vielä tässä vaiheessa, vaan se jäi muistiin. Koira lähetettiin myöhemmin tälle noudolle eri paikasta kuin mistä se oli nähnyt markkeerauksen ja sen tuli edetä pudotukselle korkean heinikon ja maissipellon läpi.

Ensimmäisen pudotuksen jälkeen matka jatkui vielä reilut 10 metriä, minkä jälkeen kulkusuunnassa etuasemmalta noin 70 metrin päästä tuli laukaus ja markkeeraus korkeaa heinää ja pientä puuta kasvavan niittykaistan takaa. Dami putosi niityn ja metsän reunassa kulkevaan syvään ojaan. Heti tämän jälkeen suoraan edestä noin 100 metrin päästä tuli toinen laukaus ja markkeeraus, joka putosi maissipellon kulman taakse.

Tälläkin rastilla joukkue sai valita, kuka suorittaa minkäkin tehtävän ja missä järjestyksessä. Siinä tapauksessa jokin koira epäonnistuisi tehtävässään, tuli joukkueen seuraavan koiran suorittaa sama tehtävä. Taktiikka ja suoritusjärjestys nousivat siis tällä rastilla koirien ja ohjaajien osaamisen lisäksi hyvin ratkaisevaan asemaan.

Tällä rastilla monelle joukkueelle tuotti vaikeuksia erityisesti toisena heitetty ojaan pudonnut markkeeraus, jonka vain harva koira pystyi suorittamaan, ja joka näin ollen tuotti joukkueille paljon nollia. Tästä syystä päätimme ottaa tämän noudon viimeisenä ja valitsimme tehtävää suorittamaan mestarimarkkeeraaja Maurin. Mauri ja Elina suoriutuivatkin erinomaisesti saaden rastilta huiimat 19 pistettä!

Myös Riitta ja Lola sekä Pekka ja Dixie suoriutuivat tehtävistään mainiosti ja laatimamme taktiikka toimi erinomaisesti, minkä tuloksena joukkueen yhteispisteet rastilta olivat 55. Parempaan pystyi ainoastaan kaksi joukkuetta, lopputuloksissa jaetulle neljännelle sijalle sijoittunut Team Blackthorn Germany ja 8. sijalle sijoittunut Blackthorn –kasvattaja Rita Kökenyn kipparioima Unkarin 3. joukkue, jotka molemmat saivat rastilta 57 pistettä. Joukkue siis osoitti henkisen vahvuutensa nollaamalla tilanteen edellisen heikosti sujuneen rastin jälkeen ja suoriutumalla erinomaisesti haastavista tehtävistä.

Päivän toiseksi viimeiselle rastille, joka oli joukkueemme osalta rasti numero kolme, matkasimme pitkän siirtymän vuoksi kisaisäntien järjestämällä autokuljetuksella. Rastilla oli tuomarina Irlannin Bobby Robertson ja suorituspaikkana paahtaisen kuuma noin polvenkorkuista maissia kasvava pelto. Lämpötila oli kivunnut tässä vaiheessa päivää jo pitkälti yli 30 asteen ja erityisesti avoimella pelolla oli todella kuuma.

Rasti alkoi kahdella markkeerauksella, jotka molemmat heitettiin samasta paikasta keskeltä maissipeltoa noin 100 metrin päästä lähetyspaikasta, ensimmäinen vasempaan ja toinen oikeaan reunaan peltosarkaa. Maamerkkejä ei pudotuspaikoilla ollut ja laukaukset ammuttiin damin ollessa lakipisteessä, mikä lisäsi entisestään tehtävän vaativuutta.

Markkeerausten suorittamisen jälkeen seurasi noin 20 metrin walk up, minkä jälkeen etuoikealta maissipellon ja korkeaa puuta

kasvavan metsän välisen tieuran takaa metsän reunasta tuli laukaus ohjaukselle. Ohjaus oli noin 150 metrin päässä lähetyspaikalta muutamien metrin metsän sisäpuolella.

Koira tuli lähettää ohjaukselle viistosti maissipellon yli siten, että oikeanpuoleisen markkeerauksen pudotuspaikka jäi kulkulinjalle. Lisähaastetta antoi ensin laskeva ja sitten nouseva maaston muoto ja maissirivit, jotka yhdessä sotkivat herkästi koiran linjan, sekä se, että koira oli maissipellossa ajoittain hyvinkin heikosti näkyvissä.

Rasti osoittautui haastavaksi ja joukkueen pistetili karttui 39 pisteellä. Vaikka tulos rastilta ei ollut paras mahdollinen, se oli joukkueiden yleiseen suoritustasoon verraten kohtuullinen.

Joukkueemme osalta ensimmäisen kisapäivän viimeinen rasti oli rasti numero neljä, jota tuomaroivat Suomessakin mm. A-kokeissa tuomarina toiminut Belgian Dirk Volders. Rasti alkoi suoraan rivistön eteen noin 50 metrin päästä lähetyspaikasta pienehkölle polvenkorkuisella heinällä kasvavalle alueelle laukausten säestyksellä kahdesta suunasta heitetyillä neljällä markkeerauksella. Tämän jälkeen jokainen joukkueen jäsen otti markkeerauksista yhden.

Seuraavassa vaiheessa joukkue sai päättää, kuka ottaisi viimeisen markkeerauksista, ja ketkä kaksi muuta tehtävää. Riitta ja Lola olivat ottaneet markkeerauksensa viimeisenä, joten joukkueen päätös oli se, että Lola uusisi markkeeraustehtävän, minkä jälkeen Pekka ja Dixie ottaisivat pudotusalueen takana reilun 100 metrin päässä olevan ohjauksen ja Elina ja Mauri toisen noin 60 metrin päässä etuoikealla metsässä olevan ohjauksen.

Taktiikka toimi jälleen ja joukkue suoriutui tehtävistä erinomaisesti saaden rastilta yhteispisteet 56. Ensimmäinen kisapäivä päättyi näin erinomaisesti ja sen jälkeen joukkue oli yhteispisteillä 217 kilpailussa sijalla 11. Ei ihan sitä, mitä olimme hakemassa, mutta ihan kelpo suoritus kuitenkin. Erityisen tyytyväi-

Elina ja Pekka

siä olimme siihen, että Riitta ja Lola olivat ensimmäisen päivän jälkeen koirakkokohtaisissa pisteissä jaetulla 7. sijalla!

Toinen kilpailupäivä valkeni vieläkin lämpimämpänä kuin ohjaajia ja varsinkin koiria koetellut kilpailun ensimmäinen päivä. Samoin kuin lauantaina, joukkue oli varautunut sunnuntainakin asianmukaisesti riittävällä määrällä juotavaa niin koirille kuin ohjaajille ja lisäksi lähinnä koirien vilvoittamiseen tarkoitetuilla jääpulloilla ja pyyhkeillä. Tästä huolimatta päivästä oli tulossa koirille hyvin raskas.

Päivän urakka alkoi Stefano Martinolin rastilta numero kuusi. Rastin alku viivästyi noin tunnilla kisajärjestäjien laitettua rastin opasteet väärään paikkaan, mikä johti siihen, että joukkueet odottivat yhdessä paikassa ja

tuomari ja toimitsijat toisessa.

Rastin lopulta alettua totesimme sen haastavaksi. Se koostui kahdesta markkeerauksesta ja ohjauksesta. Lähetyspaikka oli harjanteen päällä ja markkeerauksista ensimmäinen tuli noin 80 metrin päähän vastarinteeseen puiden ja pensaiden taakse siten, että heitos näkyi vain alkuosa.

Toinen markkeeraus tuli lähetyspaikalta katsottuna etuoikealle noin 60 metrin päähän laakson pohjalla olevan lammen taakse pensaikoon. Tämäkin heitto näkyi lähetyspaikalle heikosti.

Ohjaus puolestaan sijaitsi noin 120 metrin päässä vastakkaisen mäen päällä metsän reunassa. Matkalla koiran oli kuljettava markkeerauspaikkojen välistä melko peitteisessä maastossa ensin alamäkeen ja sitten ylämä-

keen ja koira oli mahdollisuus hukata molemmille puolille kasvuston taakse.

Päivä ei alkanut joukkueemme osalta parhaissa mahdollisissa merkeissä sillä toimitsijoilla oli hankaluuksia aseiden käytössä ja jo aloitettu suoritus jouduttiin keskeyttämään tästä syystä kahteen otteeseen ennen kuin rasti lopulta saatiin vietyä läpi. Myös pisteiden valossa alku olisi voinut olla parempikin. Rasti tuotti joukkueelle yhden nollan ja yhteensä 39 pistettä.

Rasti numero seitsemän oli jälleen walk up tehtävä. Suorituspaikkana oli noin 20 metrin levyisistä saroista koostuva matalaa maisia kasvava pelto. Sarkojen väliin jäivät muutaman metrin levyiset kulku-urat. Walk up tapahtui pellon päädyssä metsän reunassa kulkevaa tieuraa pitkin siten, että loivasti nouseva pelto jäi kulkusuunnassa vasemmalle.

Tehtävä alkoi noin 30 metrin mittaisella walk upilla, jonka aikana tuli kaksi laukausta. Toinen ohjaukselle ja toinen markkeeraukselle. Markkeeraus tuli kulkusuuntaan nähden etuvasemmalle noin 40 metrin päähän peltosaran taakse kulku-uralle. Koiran tuli siis edetä viistosti yli peltosaran, jossa koira ei ollut kovin hyvin näkyvissä.

Markkeerauksen jälkeen otettiin samalta paikalta ensimmäinen ohjaus. Matkaa oli noin 100 metriä ja ohjaus tapahtui sarkojen välistä kulku-uraa pitkin.

Markkeerauksen ja ensimmäisen ohjauksen suorittamisen jälkeen walk upia jatkettiin yhden peltosaran verran eli noin 20 metriä, minkä jälkeen vasemmalta tuli laukaus ohjaukselle. Tämä ohjaus oli samanlainen kuin edellinen, mutta tässä koiran piti lisäksi ylittää markkeerauspaikka ohjaukselle mennessä.

sään. Joukkue suoriutui tehtävistä ja sai rastilta kelvolliset 45 pistettä.

Rastilla kahdeksan joukkueiden tehtäväksi tuli kaksi ohjausta ja markkeeraus. Suorituspaikkana oli matalaa ruohoa kasvava suorituspaikalta katsoen jyrkäkkösti oikealle vietyvä niitty.

Rastin alkoi kahdella markkeerauksella. Ensimmäinen tuli etuoikealle noin 50 metrin päähän noin metrin mittaista kuusta kasvavan pitkän heinikon sisään ja toinen kutakuinkin yhtä kauas etuvasemmalle mäen päälle. Jälkimmäistä markkeerausta ei kuitenkaan otettu, vaan ensimmäisenä suoritusvuorossa olevan koirakon eli Riitan ja Lolan tehtävänä oli ottaa häiriöstä noin 20 metriä oikealle syvän ojan pohjalla oleva ohjaus. Matkaa ohjaukselle oli noin 80 metriä.

Ohjauksen jälkeen seuraavana suoritusvuorossa olevat Elina ja Mauri ottivat alarinteen heitetyn markkeerauksen ja lopulta Pekka ja Dixie ohjauksen maissipellosta noin 90 metrin päästä lähetyspaikasta. Jälkimmäisessä ohjauksessa koiran tuli ohittaa markkeerauksen pudotuspaikka ja ylittää niityn vastareunan syvä oja. Joukkue suoriutuu tehtävistä melko mukavasti saaden yhteensä 46 pistettä.

Yhdeksännellä rastilla oli tuomarina Bobby Robertson. Rasti alkoi kahdella markkeerauksella, jotka heitettiin maissipellosta pellon viertä kulkevan noin 20 metriä leveän nurmialueen yli metsän reunaan koirakoista katsoen oikealle noin 70 metrin päähän lähetyspaikasta. Tälläkin rastilla laukaukset markkeerauksille ammuttiin damien ollessa lakipisteessä. Kun markkeeraukset oli saatu ylös, kolmannelle koirakolle tuli laukaus ohjaukselle. Ohjaus oli noin 100 metrin päässä keskellä pellon ja metsän välissä sijaitsevaa loivasti vasemmalle kaartuvaa nurmialuetta.

Tällä rastilla joukkueellamme oli valitettavasti melkoisia vaikeuksia. Lieneekö kahden päivän raskas koitos paahtavassa helteessä vaatinut jo veronsa. Yhtäkaikki yksi dami

jäi kokonaan tulematta ja kaksi muutakin oli työn ja tuskan takana, mikä pudotti joukkueen pisteet 22:een.

Kisan viimeisellä rastilla oli jälleen walk up tehtävä. Rastia tuomaroivat Ronnie Farrelly ja suorituspaikkana oli kahden metsän välissä sijaitseva matalaa heinää kasvava parisenkymmentä metriä leveä pitkänpuoleinen niitty. Ensimmäisenä suoritusvuorossa olleille Pekalle ja Dixielle tuli kulkusuunnassa oikealle metsään markkeeraus, jonka Dixie selvitti aika helposti. Myös Elina ja Mauri suoriutuivat mukavasti omasta markkeerauksestaan, mutta Riita ja Lola joutuivat tekemään tällä rastilla jonkin verran töitä metsäohjauksensa kanssa. Viimeinen rasti antoi joukkueelle 47 pistettä.

Lopputuloksissa Suomen 1. joukkue sijoittui 416 pisteellä kilpailun 18. sijalle ollen paras Suomen joukkueista. Voiton vei Italian 1. joukkue Paolo Guardamagna, Thelma Blumenthal ja Salvatore Zappavigna. Toiseksi sijoittui Saksan 2. joukkue ja kolmanneksi Tanskan 2. joukkue.

Loppuarviona voinee todeta, että tehtävät olivat tasoltaan hyvinkin suoritettavissa olevia, eivätkä poikenneet merkittävästi kotimaisten WT-kokeiden voittajaluokan tehtävistä. Arvioni mukaan suomalaiset koirat eivät hävinneet osaamisessa eurooppalaisille virkaveljilleen ja -sisarilleen, mutta kisaolosuhteet, eli koko kilpailun ajan vallinnut yli 30 asteen helle osoittautui tällä kertaa ylivoimaiseksi esteeksi siitä huolimatta, että muun muassa koirien nesteytyksestä oli huolehdittu ja niiden jaksamisen eteen tehtiin koepäivien aikana kaikki voitava.

Kilpailun yhteydessä pohdittiin myös ensi vuoden kisaisäntää. Puheiden mukaan vaihtoehtoina olivat Suomi ja Belgia, joista sitten jälkimmäinen valittiin järjestäjäksi. Vuoden 2016 kisataan Belgian Lubbeekissa, tämänvuotisesta oppineena jo keväällä 2.–3.4. Ehkä jo vuonna 2017 saamme kilpailun Suomeen. ♦

INTERNATIONAL RETRIEVER TEAM EVENT 4.-5.6.

– Suomi hienosti kilpailun kakkoseksi

Englannin Kennel Clubin isännöimä International Retriever Team Event järjestettiin 4.-5.6.2015 osana viisipäiväistä seisojien, noutajien ja spanieleiden tapahtumaa. Koe pidettiin kauniin Chatsworth Housen tiluksilla Englannissa Derbyshiren alueella. Kokeeseen oli ilmoittautunut yhdeksän joukkuetta eri puolilta Eurooppaa.

Suomen joukkue lensi Amsterdamiin ja jatkoi vuokra-autolla Rotterdamiin. Seuraava yö oli tarkoitus nukkua Hollannin ja Englannin välillä kulkevalla autolautalla, mutta matka tyssäsi Rotterdamin lauttaterminaaliin koirien puutteellisten madotusten vuoksi. Olimme selvittäneet tarvittavat madotukset etukäteen Suomessa monelta eri taholta, mutta Englantiin koirien kanssa matkustavien kannattaa varautua kaikkeen mahdolliseen ja myös varata matkaan riittävästi aikaa. Puutteelliset madotukset vaikuttivat olevan lauttaterminaalin työntekijöille arkipäiväinen asia ja koirille järjestyi eläinlääkäri vielä samalle illalle. Madotusten jälkeen ajoimme meille suositeltuun koiraystävälliseen hotelliin ja varasimme sieltä huoneiston seuraavaksi vuorokaudeksi. Ylimääräinen lepovuorokausi olikin kaiken kaikkiaan hyvä juttu ja ehdimme levätä, ulkoilla ja treenata koirat ennen matkan jatkumista.

Seuraavana iltana koirien madotukset kelpasivat lauttayhtiölle. Koirille oli varattu siistit häkit laivan kenneltiloista meidän nukkues- sa hyvät yöunet hytissä. Englannin maaperälle päästyämme ajoimme lyhyehkön matkan Matlockin kylään, josta olimme vuokranneet jouk-

kueelle oman talon. Iltapäivällä kävimme noin kymmenen kilometrin päässä koepaikalla tervehtimässä kokeen järjestäjiä sekä treenasimme kilpailijoille osoitetulla harjoitusalueella.

Ensimmäinen koepäivä valkeni lämpimänä ja aurinkoisena ja tervetuliaispuheiden ja tuomariesittelyjen jälkeen joukkueet siirtyivät autoilla varsinaiselle koepaikalle. Kaikki joukkueet suorittivat joukkueittain päivän aikana kolme eri tehtävää: bonustehtävän, driven ja walk-upin. Päivän päätteeksi ajoimme kokeen keskupaikalle, jossa järjestäjät jo kirjoittivat pisteitä tulostaululle. Mielestämme tehtävät olivat sujuneet varsin hyvin ja tämä näkyi myös pisteissä. Suomi johti kisaa tässä vaiheessa!

Toisena yhtä aurinkoisena ja lämpimänä koepäivänä kuljimme rasteja kaksi joukkuetta yhdessä, mutta suoritimme tehtävät yksilösuorituksina. Harmittavasti kaksi joukkueemme koiraa nollasi ensimmäisen rastin, joten voittomieliala hiipui. Päivän muut rastit sujuivat kuitenkin mallikkaasti ja jännitimme lopullista sijoitusta toiveikkaina. Loppujen lopuksi joukkueemme sijoittui kisassa toiseksi vain pisteen voittajalle Italialle hävinneenä! Kilpailun Top Dog oli Englannin joukkueen FTCH Waterford Ganton, ohjaaja Jayne Coley.

Kisan jälkeen juhlistimme kämpillä hienoa lopputulosta. Seuraavana päivänä oli vielä aikaa ostoksille ja leppoisaalle pubilounaalle, jonka jälkeen ajoimme lauttarantaan hyvissä ajoin. Lautassa vierähti taas seuraava yö nukkuen ja aamulla jatkoimme matkaa Rotterdamista Amsterdamin lentokentälle.

Kaiken kaikkiaan reissu onnistui hyvin! Porukkahenki oli mitä parhain, koirat ja ihmiset nauttivat yhdistetystä kisa- ja lomamatkasta sekä lautta- ja lento-osuudet sujuivat suunnitellusti.

Haluamme vielä erikseen kiittää kaikkia matkaamme tukeneita tahoja sekä erityiskiitos lukuisista tsemppiviesteistä, niitä oli hauska lukea!

Mukana reissulla olivat:

Ibu Brookbank Blackbird "Clint" ja Jari Särkänlahti
Ibn FI KVA Demon Eye's Freewill "Nita" ja Mari Koivisto
Ibn FI KVA Demon Eye's Witch Hunt "Lola" ja Riitta Väisänen
Ibu FI&EE KVA Hardrock's Artists Life "Mauri" ja Elina Salo

Tulokset:

1. sija Italia 937 pistettä
2. sija Suomi 936 pistettä
3. sija Englanti 933 pistettä

Ensimmäisen koepäivän tehtäväkuvaukset

1. tehtävä bonusrasti, kaksi markkeerausta 60 m ja kaksi sokko-ohjausta 40 m

Rasti suoritettiin joukkueena ja saimme itse valita suoritusjärjestyksen. Suorituspaikka oli kiviaidoin ympäröidyn lammaslaitumen vierisessä peitteisessä metsässä. Joukkue asetettiin suoritusjärjestykseen n. 60 metrin päähän kiviaidasta keskelle metsää. Kiviaidan vieressä metsän reunassa seisoivat heittäjä/ampuja ja hänestä n. 30 metrin päässä vinosti vasemmalla toinen henkilö osoittamassa aluetta, jossa oli ohjausdama. Ensimmäinen laukaus ammuttiin ohjaukselle ja toinen laukaus markkeeraukselle, joka heitettiin kiviaidan yli laitumelle. Ensimmäinen koira lähetettiin noutamaan markkeeraus kiviaidan takaa ja kun se oli palautettu, toinen koira lähetettiin sokko-ohjaukseen kohti ohjausdamaa. Ohjausmatkalla oli kaatuneita puunrunkoja ja runsaasti saniaisia sekä muuta kasvillisuutta. Ohjauksen jälkeen tuli taas uusi laukaus ohjaukselle ja toinen laukaus ja markkeerausheitto kiviaidan yli laitumelle. Kolmas koira otti ensin sokko-ohjauksen ja vasta tämän jälkeen neljäs koira nouti markkeerausdamin niityltä.

2. tehtävä drive ja neljä sokko-ohjausta 40–70 m

Joukkue asetettiin seisomaan numerojärjestyksessä pienen hiekkatien reunalle vastapäätä isoa puupinoa ampujien ja tuomareiden asetuessa koirakoiden taakse. Edessä olevan puupinon takaa heitettiin koirakoiden vasemmalle puolelle kumifasaani, joka läsähti tiellä olevaan vesilammikkoon. Seuraavaksi päämme yli lenteli oransseja savikiekkoja ja lopuksi vielä toinen kumifasaani koirakoiden oikealle puolelle tielle. Koko heittelyn ajan ampujat takanamme tulittivat päidemme yli ja sivulle lentäviä ”riistoja” ja korviahuumaavaa pauketta kesti jonkin aikaa. Ajojahdin loputtua kaksi koirakkoa vietiin takaisin n. 20 metrin päässä olevaan tienristeykseen odottelemaan tehtävän jatkumista ja kaksi koirakkoa jatkoivat suoraan tehtävän seuraavaan osuuteen eli ajojahdissa ammuttujen ”riistojen” noutamista.

Tehtävä jatkui sokko-ohjauksilla, joita oli kahdella eri alueella jokaiselle koiralle kaksi kappaletta. Koirat suorittivat yhteensä siis neljä ohjausta ja nämä suoritettiin yksitellen. Kaksi koira suoritti ohjauksia omilla alueillaan yhtä aikaa kahden koirakon odottaessa tienristeyksessä. Ensimmäisellä ohjauspaikalla oli noin 50 ja 70 metriä pitkät yhdensuuntaiset ohjaukset noin 15 metrin päässä toisistaan. Reittien varrella oli kaatuneita puunrunkoja ja saniaispuskia. Erityisesti pidempi ohjaus oli todella peitteisessä maastossa ja matkan puolivälissä oli kohta, jossa koira hävisi kokonaan näkyvistä. Toisella ohjauspaikalla ensimmäinen 60 metriä pitkä ohjaus oli vinos-ti ylärinteessä ja matkan varrella ainakin kolme ylitettävää puunrunkoa. Dami oli sijoitettu ison puskan takana olevaan monttuun ja koira katosi kokonaan näkyvistä ollessaan oikealla alueella. Toinen ohjaus oli noin 40 metriä pitkä ja koira ohjattiin korkean sinikukkaisen kasvuston läpi oikealle alueelle. Kaikissa ohjauksissa oli siis puunrunkoja pitkin poikin, risuja, isoja pensaita, monttuja ja saniaispuskia ja maastoesteistä huolimatta koiran

haluttiin etenevän kohtisuoraa oikealle alueelle työskentelemään.

3. tehtävä walk-up, markkeeraus eteen, markkeeraus ristiin, ohjaus ristiin sekä markkeeraus taakse ristiin

Walk-up suoritettiin leveässä metsärinteessä, jossa oli runsaasti kuivuneita risukasoja, kukkivia rhodopensaita, saniaisia ja muuta kasvillisuutta. Kaksi koirakkoa ja tuomari jäivät rinteeseen yläosaan kahden muun koirakon sijoituessa toisen tuomarin kanssa noin 60 metrin päähän rinteeseen alareunaan. Molempien ryhmien sivussa oli heittäjä ja ampuja sekä ryhmien keskellä vielä yksi ampuja. Etenimme metsää pitkin rintamana. Ensimmäisenä heitettiin jokaiselle koiralle 40 m markkeeraus suoraan koirakon eteen. Tämän jälkeen jokainen koira nouti 60 metrin markkeerauksen ristiin eli yläreunan koirien markkeeraus tuli alareunan koirien eteen ja päinvastoin. Seuraavana oli vuorossa ”haavakkonouto” ristiin. Laukauksen jälkeen ohjaajille näytettiin aseensa piipulla suunta, johon koira ohjattiin työskentelemään. Alareunan ohjaajat menettivät näkyvyyden koiraan lähettäessään sen ylös ja joutuivat ohjaamaan koira ylhäällä olevien ”metsästäjien” huutojen perusteella. Viimeisenä noutona oli jokaiselle koiralle markkeeraus ristiin taakse. Kaiken kaikkiaan tehtävä kesti noin puoli tuntia per joukkue ja rivistön metsässä kulkema matka oli melko pitkä. Tehtävä oli todella metsästyksellinen!

Toisen koepäivän tehtäväkuvaukset

1. tehtävä, kakkosmarkkeeraus 50 ja 60 m

Ensimmäinen markkeeraus heitettiin kohtisuoraan koiran eteen noin 60 metrin päähän ja toinen markkeeraus noin 50 metrin päähän viistosti etuoikealle isojen puiden keskelle korkeaan ruohikkoon. Noutojärjestys oli määrätty eli ensin noudettiin ensiksi heitetty ja toisen toiseksi heitetty. Ensimmäistä markkeerausta noudettaessa koira joutui ylittämään

todella risukkoisen ja peitteisen niityn, jonka toisessa reunassa ohjaajan näkymättömissä oli poikittain kulkeva vesioja. Vesiojan ylityksen jälkeen koira kiipesi rinnettä ylös alueelle, jonka takareunassa dami sijaitsi. Markkeeraus oli matala ja osa koirista tai ohjaajista tuskin näkivät koko heittoa. Pilli lauloi ja kuulos-ti siltä, että suurin osa ohjaajista joutui ohjaamaan koiran alueelle ja vain osa koirista suoritti sen markkeerauksena. Toinen markkeeraus oli selkeässä paikassa korkeassa heinikossa. Joukkueemme nappasi tältä rastilta kaksi nollaa, koska koirat ja ohjaajat eivät juuri nähneet ensimmäistä heittoa ja lisäksi vesioja lähti viemään koiria liikaa oikealle, jolloin koira oli suurimman osan aikaa näkymättömissä. Epäonneksemme joukkueemme suoritti tämän rastin ensimmäisenä, joten alueelle ei ollut ehtinyt muodostua vielä hajuja.

2. tehtävä, yliuitto saareen 40 m

Koira lähetettiin töyrään päältä jyrkkää rinnettä alas veteen kohti vastapäätä sijaitsevaa saarta. Lähetyspaikasta oli veteen noin viisi metriä matkaa. Tuomari halusi kohtisuoran veteen menon ja antoi ohjaajalle muutaman lisäkäskyn verran aikaa saada koira veteen mikäli se lähti rannalla juoksentelemalla etsimään sopivaa veteen menopaikkaa. Saaressa ei juuri ollut kasvillisuutta ja koirat saivat damin nopeasti ylös päästessään alueelle. Uintimatka ei ollut pitkä, mutta lammessa uiskenteli vesilintuja, jotka saattoivat kiinnittää koiran huomiota. Linnuista huolimatta koira tuli pitkä visusti linjalla kohti saarta.

3. tehtävä, markkeeraus vastarannalle yli 100 m

Koirakko asettui vesirajaan kohti vastarannaa, josta laukauksen kera heitettiin markkeeraus puskan taakse maalle noin viisi metriä vesirajasta. Tuomari halusi koiran menevän mennen tullen vettä pitkin eikä vedessä uiskentelevista sorsapoikueista saanut häiriintyä. Koira pääsi halutessaan markkeerauspaikal-

le juoksemalla rantaa pitkin ja näin tapahdutua pisteissä rangaistiin huomattavasti. Päivän ensimmäinen tehtävä kakkosmarkkeeraus sijaitsi ihan lähellä tätä suorituspaikkaa ja osa koirista pysähteli alussa kesken uintimatkan, koska viereisen tehtävän ohjaajien pysäytyspillitykset häiritsivät koiria huomattavasti. Tällä rastilla korostui myös hienosti englantilainen arvostelutyyli. Eräs joukkueemme koirista eteni tuomarin haluamalla tavalla vettä pitkin viivasuorasti alueelle ja sieltä takaisin. Koiran ollessa vastarannalla työskentelemässä sitä ohjattiin aktiivisesti pysymään oikealla alueella metsästäessä ja koska koira kuunteli ja totteli jokaista käskyä ”pilkulleen” saaliina oli täydet 20 pistettä!

4. tehtävä, kaksi sokko-ohjausta niitylle muurin yli, 50 ja 70 m

Koira lähetettiin noin kymmenen metriä edessä olevan korkean kiviaidan yli niitylle. Niityn vasemmassa reunassa olevaan kiviaitaan oli merkitty kohta, josta noin 20 metriä oikealle oli lähihakualue. Damin palautus haluttiin takaisin suoraan korkean kiviaidan ylitse. Toinen ohjaus oli viistosti oikealle matalamman (romahtaneen) kiviaidan yli pellolla olevien kahden puskan luokse. Selkeä tehtävä, jossa koiran haluttiin etenevän kohtisuoraan aidoista huolimatta oikealle alueelle metsästäämään.

5. tehtävä, ykkösmarkkeeraus 120–130 m

Ampuja seisoi noin 120–130 metrin päässä olevan karheikon vieressä ja laukauksen kera heitti karheikon etureunaan selkeän ykkösmarkkeerauksen. Koira lähetettiin noutoon kukkulan päältä kohti alamäkeä ja notkelmaa, jonka jälkeen koira juoksi rinnettä ylös kohti markkeerauspaikkaa. Joukkueemme koirat juoksivat suoraan kohti aluetta ja hakeutuivat hienosti tuulen alle, jolloin saivat helposti hajun damista tullessaan alueelle. Tässä tehtävässä tuomari arvosti kohtisuoraa etenemistä alueelle ilman lisäkäskyä. ♦

UMN:n piirimestaruuskokeet

Uusimaa Piirimest2015: (oikealta) Antti Tarkkala, Antti Nurmi, Mikko Tani & Ibn Highhuti Deneb (VOI3, 3. sija), Sari Kaipio & Ibu Demon Eyeis Cinderella Man (VOI1-tulos, 1. sija), Pekka Lahti & Ibu Namusillan Hurjapää (VOI2, 2. sija). Katja Villikka & skn Gilliamis Gold White Pigeon Game (VOI1, ei kisannut piirimestaruudesta)

HSKP-Piirimest2015: (oikealta) Minna Hurme, Antti Nurmi, Eric Linko & Ibn Grassduckis Black Great (3.sija), Ulla Pihlaja & Ibn Brufinn Barcelona, Elina Salo & Ibu Hardrocks Artists Life (2.sija) ja Marko Bergholm & Ibn Chilihunters Swift Meeki (lycky-loser VOI3) Sijoittuneille kaikille VOI1-tulos)

HSKP-Piirimestari2015: Ulla Pihlaja ja Ibn Brufinn Barcelona (VOI1-tulos)

Uusimaa Piirimestari2015: Sari Kaipio & Ibu Demon Eyeis Cinderella Man (VOI1-tulos)

Anna-Mari Matikainen

TEKSTI: ANNA-MARI MATIKAINEN

Kuinka kotiini saapui naskalihammas nimeltään Vertti

Tammikuussa vanhin koirani Brie kuoli yllättäen. Ilman minkäänlaista ennako-oireilua Brien kunto romahti 9.1. perjantaina ja 10.1. oli tehohoidosta huolimatta annettava Brien matkustaa sateenkaarisillalle. Vaikka kotonani onkin muita koiria, tuolloin kolme Brien jälkeläistä tai jälkeläisen jälkeläistä, oli Brien jättämä aukko suuri. Juuri Brien kanssa oli paljon saavutettu ja vielä muutama asia saavuttamatta. Lamaannuin aivan täysin!

Brien kasvattaja kuitenkin kyseli jo melko pian Brien kuoleman jälkeen, että olisiko kiinnostunut hankkimaan jalostusurosta ulkomailta ja että, jos olisin, niin minkälaisia toiveita minulla olisi uroksen suhteen. Siinä

masennuksen tilassa sain vain soperrelltua, että kovaluontoinen ja toimintakykyinen labbis, jolla olisi taipumukset huippuluokkaa. Mutta en sitten muuta keksinyt.

Kasvattajapa sitten vastasi, että olisi hänellä tiedossa yksi mahdollinen pentue, jossa pentuja voisi suurella todennäköisyydellä kuvailla juurikin noin. Kysyi, kävisikö minulle, että hän varaa urospennun tuosta pentueesta. Ja sopihan se! En tullut edes lamaannuksissani kysyneeksi, että milloinhan pentueen olisi tarkoitus putkahtaa maailmaan. Toki pentueen vanhemmat ja kasvattajan tiesin.

Ajan kuluessa ja minun piristytessä aloin miettiä, että olisikohan vielä varaus voimassa (edesmenneen koirani kasvattaja oli sanonut,

että varauksia oli jo paljon tuohon pentueeseen) ja onkohan narttu jo astutettu. En edes uskaltanut katsoa kasvattajan kotisivuja, koska pelkäsin pettävänä.

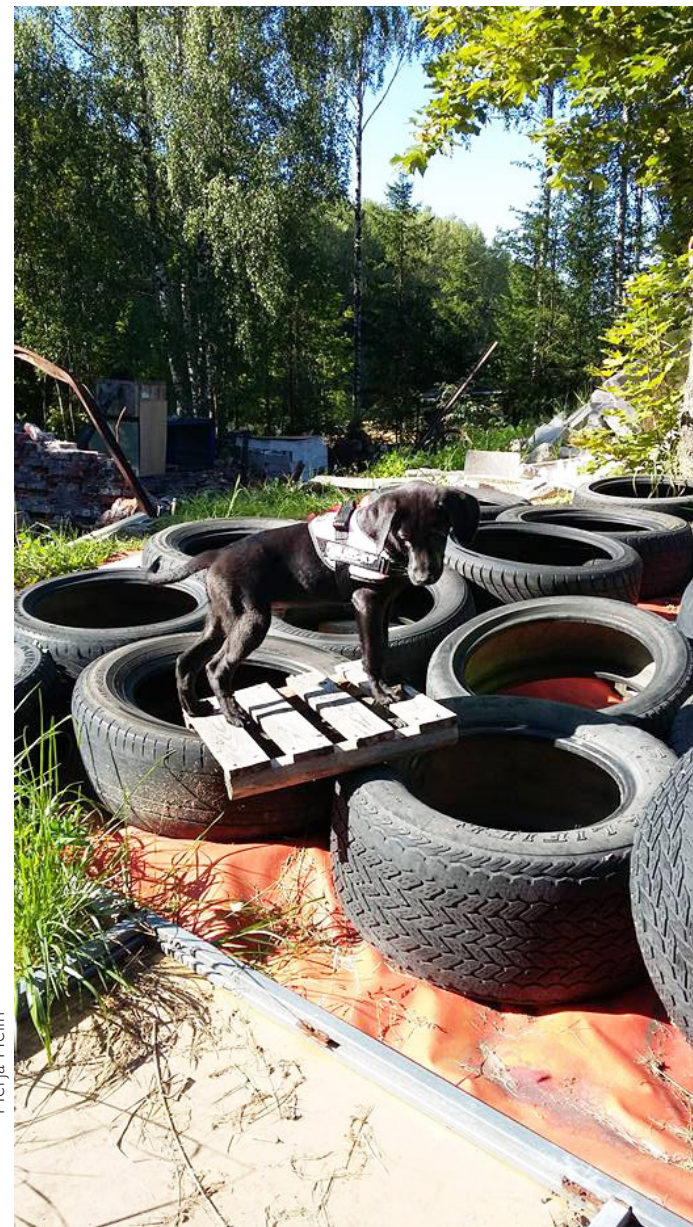
Sitten tulikin tulevan pentuni kasvattajalta suoraan viesti, jossa kyseli, olisinko vielä kiinnostunut hänen pennustaan. Narttu oli kuulemma juuri todettu tiineeksi. Ja tässä siis vi-

rallisesti vahvistin urospentuvarauksen.

Hiukan toukokuun puolenvälin jälkeen sain tekstiviestin, jossa kerrottiin urospentuni syntyneet. Pennut syntyivät 18.5. ja luovutus olisi 14.7. Tiesin jo tuossa vaiheessa, etten pääsisi aivan luovutuspäivänä pentuani noutamaan työvuorojeni vuoksi, mutta siinä seuraavana viikonloppuna 18.–19.7. päätin va-

rata edestakaisen lennon Budapestiin ja takaisintulolle koirapaikan matkustamosta. Varasin myös (ja maksoin) vuokra-auton lentokentälle, ilmastoidun turvallisen kokoisen menopelin.

Kotiin jäävien koirieni hoidon sain järjestettyä ystäväni kautta ja lauantaina 18.7. matkani alkoi Finnairin lennolla Budapestiin. Heti alussa havaitsin, että suunnitelmani rajoittaa omat ruokailuni lennon ajaksi niukan käyttöbudjettini vuoksi, olivat väärät. Lentokoneessa ei enää olekaan ilmaiseksi tarjolla, kuin kahvia ja vettä! Toinen järkytys olikin sitten Budapestin lentokentällä, kun autovuokraamossa pyydettiin 800 € panttia auton vuokran ajaksi, jota minulla ei todellakaan ollut millään tilillä, kun koko käyttövarantoni oli varattu tuon pennun maksuun. Meinasin siis jäädä kentälle ilman autoa, mutta sit-

Merja Helin

ten keksittiin, että voisin vuokrata pienenmän ja halvemman auton, jonka pantti olisi vain 200 €. Oli pakko tyytyä siihen, koska kello oli jo yli seitsemän illalla ja tarkoitus olisi ehtiä ennen puoltayötä kasvattajan luo (jossa siis yöpyisin).

Matka kohti tuntematonta päämäärää alkoi siis tuolta lentokentältä, täysin navigaattorini varassa, pienellä kaupunkikassiautolla hiukan rypyisiä unkarilaisia moottoriteitä pitkin. Matkalla pysähdyin kerran ja yritin soittaa kasvattajalle, mutta numerossani oli joku virhe. Soitin sitten suomalaiselle tutuleni, joka välitti tiedon eteenpäin saapumiseni myöhästymisestä parilla tunnilla.

Puolen yön aikoihin olin sitten perillä. Muut pennut olivat jo lähteneet koteihinsa ja minun pentuni vaikutti hieman surumieliseltä. Ja oli kovasti sen näköinen, että olisi juuri syönyt ilmapallon (maha isona pallona). Aamulla sitten selvisikin, että oli juuri sairastunut mahatautiin, ripuloi ja oksenteli (ja mahakaan ei enää ollut kaasupallona). Yritin kovasti saada Verttiä juomaan, mutta niin oli kova oksetus, että kaikki vesikin tuli pois heti. Jotta lentomatka olisi ylipäättänsä turvallista Vertille, kasvattajan kanssa kävimme eläinlääkärillä nesteyttämässä ja tutkituttamassa pennun ja samalla se sai jonkin voimakkaan ripulilääkkeen. Paluumatka Budapestin lentokentälle alkoi siis eläinlääkärin vastaanotolta 42 asteen helteessä kantokassissaan reporankana nukkuvan Vertin kanssa. Kerran ajomatkan aikana yritin nostaa sitä kävelemään ulos, mutta ei se oikein innostunut ajatuksesta. Ajoimme siis suoraan lentokentälle.

Lentokentällä auton palautuksen jälkeen alkoi kantokassissa tapahtua selkeää toipu-

mista. Pikkuinen musta kiiluvasilmäinen pää nousi uteliaana katsomaan ympäristöään ja kun laskin kassin maahan, loikkasi sieltä välittömästi ulos reipas terve pentu valmiina uusiin seikkailuihin. Ja kun kokeilin, joisiko se jo jotain vapaaehtoisesti, vesi maistui sille hyvin!

Ostin lentokentältä kukkaroni pohjilla olevilla rahoilla itselleni kahvin ja Vertille sämpylän, jonka välissä oli broileria. Ja Vertillehän tuo maistui, meinasi maistua minun sorret samalla! Hyvillä mielin nousin koneeseen eikä enää ollenkaan haitannut se, että viimeksi olin syönyt kotoa lähtiessäni edellisenä päivänä tai se, että Vertti oli ollut kipeä sitä noustaessani! Kaikki oli hyvin ja elämä hymyili!

Verttihän kotiutui erittäin nopeasti laumaani. Mortti (1,5 v) on sen suuri idoli ja yhdessä painivat jatkuvasti (ja kaivavat silmän välttääessä rinnakkain kuoppia minun uuteen puutarhaani). Vertti on erittäin sosiaalinen sekä ihmisiin että eläimiin nähden. Itsevarma, mutta tottelevainen. Noutaa kaikkea ja kaikkialla (sieniä, keppejä, kiviä, sukkia, kenkiä, pikkupöksyjä, dameja, lintuja, pupuja), vedestä ja maalta. Osaa käyttää nenäänsä jo tehokkaasti damin etsimisessä maastosta, mutta ihmistä etsii vielä silmillään. Palkkaantuu laumavietillä, saaliilla ja tarvittaessa myös nameilla. Mutta ennen kaikkea, Vertti on iloinen, nuori, toimintakykyinen, kova koiranalku, koira juuri minun makuuni! Tätä kirjoittaessa se on tuonut minulle vessasta käytetyn vessaharjan (juu, luovutus käteen tietty!), talouspaperirullan ja pari kenkää!

Minun oma laumani on jälleen ehjä:
Marx, Helmi, Mortti ja Vertti

Anna-Mari Matikainen

Eräs taipumuskoe-kertomus

Voisin ehkä aloittaa sillä tiedolla, että tämä kokemukseni taipumuskokeesta ei ole ensimmäiseni, eikä hyvin todennäköisesti viimeinenkään, mutta viimeisin. Aivan elämäni ensimmäiseen taipumuskokeeseen osallistumiskokemus oli jälkikäteen varsin hupaisa, mutta silloin ei nauratanut yhtään. Koira ei päässyt läpi ja minä sen sijaan lähes noudin lokin vedestä koiran puolesta, kun yritin sitä rohkaista uimaan kyllin pitkälle. Nuori Elsa päätti kääntyä rantaan takaisin aina muutamaa metriä ennen lintua. Sitten Elsa läpäisi taipparin toisella yrittämällä helposti, eikä lisäharjoituksiakaan tehty kuin kerran.

Mutta siis tämän kevään taipumuskokeeseen. Olin siellä koirani Mortin kanssa. Mortti oli tuolloin 13 kk vanha ja sillä ei ollut juurikaan treenattu tähän kokeeseen. Kolmasti olimme kokoontuneet samaa sukua olevien koirien kanssa yhteistreeneihin ja kaikki koulutukseen osallistuneet koirat olivat tässä samassa taipumuskokeessa tai suorittivat sen jossain muussa paikassa parin viikon sisällä.

Aina taipumuskokeet jännittävät. Kyseessä on nuori koira, jonka kaikkia oikkua ei vielä tunne. Ja aina voi kokeessa sattua jotain odottamatonta. Mutta sen olen oppinut vuosien varrella, että annan koiran suorittaa tehtävää melkoisen vapaasti ja puutun vain, jos koira on tekemässä ilmeistä virhettä (vaihtamassa toiseen lintuun tai jatkamassa etsintää lintu suussa). Jos koiralla on taipumukset kunnossa, täytyy sen myöskin antaa niitä taipumuksiaan käyttä. Ja jos koira ei sitten jostain syystä toimikaan odotetulla tavalla, ei se ylimääräisen komentelu ja painostus tuota ainakaan parempaa tulosta. Monet kokeneetkin rupeavat kikkailemaan ja esittelemään koirien lisäosaamisia ja joskus koe on erinomaisella koiralla mennyt hylätyksi noista syistä.

No minä en osaa kikkailla, olen nimesä lähinnä noviisi, mutta taipumuskokeisiin väitän kyllä osaavani valmistautua koiratyypilleni sopivalla tavalla. Lähtökohtaisesti lähdän siitä, että koirarodullani labradorinnoutajalla on noutotaipumukset kohdillaan, ne on vain ohjattava toivottuun mal-

liin. Ja kyllä ne taipumukset ovat myös niillä näyttelylinjaisilla.

Kevään kokeessa minua jännitti ehkä vielä tavallistakin enemmän. Mortin kanssa olimme touhunneet monen laista, mutta emme mitään vielä oikein tosissaan. Paitsi henkilöohakua, kun siitä pitäisi tulla pelastuskoira. Hiukan olin epävarma yhteistyömme syvyydestä, mutta nythän se nähtäisiin.

Vedestä noutoon Mortti lähti halukkaasti loikaten pitkän loikan veteen ja uimalla nopeasti ja tehokkaasti lokille. Mortti lähti myös hyvin sitä palauttamaan minua kohti ja nousi vedestä edessäni pudottamatta lintua. Mutta sitten tuli joku aivopieru ja Mortti olikin lähdössä ohi liidelleen hyönteisen perään lintu suussa. Kurkotin kohti lintua ja sain kun sainkin sen siltä napattua (samalla hiukan murahdin Mortille) ja Morttikin palasi takaisin luokseni.

Hakuruudussa yhteistyö parani joka uudella. Ensimmäistä ei ihan palauttanut käteen asti, mutta sitten muut palautti ja hyvin etsi koko alueen kaukaisimpiakin maastoja myöten. Joten pääsisimme siis jäljelle.

Jäljellä ajattelin, että Mortti etsisi pupun varmaankin ilmavainulla ja voisi mennä hiukan pidempi aika sen löytymiseen, kun ilmavirtaukset olivat heikkoja. Mutta odottaessani vuoroani huomasin, että Mortti alkoi kovasti nuuscutella maata (ilmeinen si-jaiskäyttäytyminen, mutta tässä tilanteessa juurikin oikea toiminta). Se jatkoi maan nuuskuttelua jäljelle mentäessä ja osoittaessani sille jäljen alun, se lähtikin yllättäen jäljestämään! Oli kuulemma jossain kohti juossut käännöksen ohi, mutta hakeutunut takaisin jäljelle. Ja taas oli niin hieno ja voitaja fiilis, kun koira laukkaa metsästä pupu suussa kohti ja palauttaa sen käteen! Se oli siinä! Taas kerran! Ja ensi keväänä menen taas uudelleen, uuden koiran kanssa!

Samaisessa kokeessa läpäisi pari muutakin tuosta meidän treeniryhmästämmä. Osallistujien kesken oli kannustava ja hyvä henki ja itselle ainakin tuli surullinen mieli epäonnistujien puolesta. Mutta koirat eivät ole koneita! Eivätkä ihmiset! Eikä taipumuskoe ole se maailman tärkein asia, ehkä. ♦

A taste of Sweden

BOZITA ROBUR

Paremmen toimiva
– paremmat tulokset

Bozita Robur on Ruotsissa valmistettu super-premium koiranruoka, joka vahvistaa koirasi kehoa ja sen toimintoja. Se sisältää erittäin paljon tuoretta ruotsalaista lihaa sekä ravintoaineita, jotka yhdessä pitävät koirasi ruoansulatuksen ja nestetasapainon optimaalisessa balanssissa. Bozita Robur -sarjasta löydät täydellisen vaihtoehdon koirasi kaikkiin elämänvaiheisiin. Koirien testaamat maut.

BOZITA
ROBUR TRIESTE
The Functional Dog Food

www.bozita.com

Hyvää ruokaa
Lantmänneniltä.

Lantmännen Doggy AB, Finland • puh. 09 454 3396